

Patuljak i Sedam Snjeguljica

– Molim? – zbunjeno promrmlja patuljak sebi u bradu.

– Gdje su svi? – podigne se u krevetu u sjedeći položaj vidjevši da je sam u praznoj sobi s još šest kreveta oko sebe.

U trenutku njegove zbunjenosti, dok mu je glava preplavljena upitnicima, Snjeguljica uđe u sobu i pogleda ga ravno u oči, sjednuvši nasuprot njega.

– Dobro, gdje su svi, moja Snjeguljice? – upita odmah patuljak, laknuvši kada je vidio domaće lice.

– Tko svi?

– Ostali patuljci.

– Koji patuljci?

– Pa ostalih šest. Gdje su?

– Ne znam o čemu pričaš.

– Dobro, što ti je, moja Snjeguljice? Je li u ovoj kolibi s nama živi još šest patuljaka? Evo, i imena im pišu na dnu njihovih kreveta.

– Koji je onda tvoj krevet?

– Evo, ovaj na kojem piše Pospanko – reče patuljak.

Snjeguljica prasne u smijeh.

– Nisi ti Pospanko, budalo.

– Molim? – u čudu odvrati.

– Ti stvarno ne znaš ništa?

– Što?

– Znači radi.

– Što radi? O čemu pričaš? – pita Pospanko, dok su mu se upitnici u glavi množili iz sekunde u sekundu.

– Naš simulator.

– Koji simulator?

– Simulator stvarnosti.

– Molim?

– Što moliš, moj dragi Pospanko?

– Pa...

- Da ti pojednostavnim. Sve čega se sjećaš bila je simulacija. Cijeli tvoj život.
- Ali... kako? – stajao je u čudu i pokušao dešifrirati vrtlog novih, bizarnih informacija.
- Lijepo. Priključili smo te na simulator i pokrenuli program.
- Ali...
- Nema „ali“! Tako je.
- Ali Snjeguljice, kako onda...
- Nisam ja Snjeguljica – prekine ga ona.
- Nego?
- Mislim, jesam u ovoj simulaciji. Ali zovem se tako jer se ovaj simulator stvarnosti zove „Sedam Snjeguljica“. Nas sedam znanstvenica je napravilo taj simulator i sad programiramo razne varijante.
- Ali zašto?
- A zašto? Zašto itko radi išta? Zašto smo izašli iz pećina, zašto idemo na Mjesec, zašto mislimo, zašto istražujemo? Takvi smo.
- Odbijam sudjelovati – odlučno kaže Pospanko u lice nebuloze pred kojom se našao.
- OK – hladno mu uzvratila ona.
- Ozbiljan sam.
- I kako ćeš to napraviti?
- Pobjeći ću... – reče Pospanko prvo što mu je palo na pamet – kroz ovaj prozor.
- Ajde da te vidim – kaže Snjeguljica bez trunke zabrinutosti, dok je Pospanko uzaludno pokušavao otvoriti prozor, koji je, čini se, nemoguće otvoriti kako god on to pokušao.
- Ne možeš ga otvoriti. Znaš zašto?
- Zašto?
- Jer ova koliba je isto dio simulacije. Ne možeš otvoriti prozor jer nismo ništa programirali izvan ove kolibe. Vidiš... – Snjeguljica stane na sekundu, pa nastavi – prva simulacija koju smo napravile na tebi bila je svijet u kojem postojiš ti i tvojih šest pajdaša patuljaka i jedna Snjeguljica. I sad smo te probudili iz te simulacije i napravili drugu, u kojoj ti sve ovo objašnjavamo.
- Ali kako ćeš ti izaći iz svega ovoga?
- Lijepo, ostale Snjeguljice će me izvaditi. Moj i tvoj mozak su priključeni na taj simulator i one ga kontroliraju. Jednom kad smo unutra, na milosti si onih vani koji kontroliraju simulator. I one će me izvaditi. A tebe ostaviti i napraviti neku novu simulaciju. Možda

sljedeći put te napravimo pticom, lisicom, obiteljskim čovjekom, astronautom, doktorom... Možda te opet vratimo u simulaciju sličnoj ovoj, gdje si opet patuljak. A možda i dinosaur. Možda to bude simulacija u kojoj se opet pojavljujem ja ili neka druga Snjeguljica, ili više nas odjednom. Ma, možda to bude svijet koji je jedna velika prometnica, a ti si samo prometni znak na nekoj zapuštenoj autocesti. Nebo je granica. Krenule smo s ovom verzijom jer nismo mogle odoljeti napraviti nešto slično ovome, s obzirom na naše ime.

– Koje ime?

– Pa Sedam Snjeguljica. Je li ti slušaš i šta što ja govorim?

Pospanko u tišini blijedo nastavi gledati.

– Možda ostavimo ovu simulaciju jer je zabavna.

– Bolesni ste.

– Hvala.

– Tko sam ja onda van ove simulacije?

– Nitko.

– Kako nitko?

– Ti si mozak u posudi, priključen na simulator. Vjeruj mi, bolje ti je da te ne isključimo, jer to ti je „game over“. Ovako barem živiš... doduše na našu milost i nemilost, ali barem nešto. Bolje i šta nego ništa.

– Je li bolje? Zavisi koliko ste milostivi.

– Tako je.

– Znači, sve oko mene je lažno, varka? Sve što osjećam su u biti stimulansi koje šalžete u različite dijelove moga mozga i tako doživlžavam sve ovo?

– Tako je. Počeo si kopčati. Napokon.

– Ali tko sam bio ako sam sad samo mozak? Tko sam bio prije mozga u posudi, onda kad sam bio mozak u nekom tijelu?

– Ne znamo. Netko je našao tvoj mozak i to je to. Voljela bih da ti imam nešto konkretnije za reći. Evo, možda u sljedećoj simulaciji stavim da imaš odgovore na ova pitanja.

– Znači život, koliko god se činim stvarnim, u biti nije?

– Ne. Možda jest stvaran, samo ne možeš sa sigurnošću znati. Recimo, mi koji te kontroliramo izvan ovog simulatora mislimo da je naš život stvarnost. A možda smo i mi unutar nekog još većeg simulatora koji kontrolira nas. Možda ja sanjam sve ovo, možda je i moj mozak u nečijoj posudi. Tko zna? Znači, ne možeš sa sigurnošću znati istinu.

– Pa koja mi je onda razlika hoću li znati? Zašto mi govoriš sve ovo, kad ćeš me opet simulirati u nešto drugo? Ja ću zaboraviti ovaj razgovor i misliti da je ta nova simulacija stvarnost.

– Nema razlike, u pravu si. Ovo je pokus i samo smo htjele vidjeti kako ćeš reagirati. Ali to je poanta, da nema razlike. Moj najbolji savjet koji ti mogu dati, iako ćeš ga zaboraviti u sljedećoj simulaciji, jest da bez obzira bila varka ili ne, nije bitno zapravo. Jer tebi je stvarno u tom trenutku i to ti treba biti dovoljno. Iskoristi to, jer kad-tad će završiti ta stvarnost i pojaviti se nova. Čak i ako se dogodi da ti se život čini stvarnim, ali u dubini duše sumnjaš da je sve varka, bilo san, simulacija ili nešto treće, nemoj ga tratiti i čekati da se probudiš, iako si možda u pravu. Jer isto tako, možda si u krivu, i onda si ga potratio bez veze – završi Snjeguljica, nakon čega uslijedi tišina.

– Sad ćemo te simulirati da si nešto skroz drugo – nastavi Snjeguljica – tipa jazavac ili... ne znam... vjeverica.

– Ne! – prekine je Pospanko. – Ne u životinju.

– Nego?

– U nešto normalno. Molim te!

– OK, evo, da budem korektna. Hoćeš i dalje nešto ovog tipa? Patuljak i tako to?

– Može. – U bespomoćnoj tišini, širom otvorenih očiju, Pospanko ostane gledati u prazno, čekajući svoju neizbježnu sudbinu.

– Ma šalim se – prekine Snjeguljica muk i prasne u gromoglasni smijeh. – Jesi li povjerovao?

– U suzama Snjeguljica jedva dovrši rečenicu, dok ju Pospanko izbezumljeno nastavi gledati s predivnim koktelom zbunjenosti i zaprepaštenosti na svome licu.

U tom trenutku u sobu uđe šest ostalih patuljaka, razigranih i veselih lica, prijateljski pozdravljajući Snjeguljicu i Pospanka. Pospanko, ne reagirajući, i dalje u samozatajnoj tišini, preispitujući sebe i svoje postojanje, te smisao i svrhu svoga bića, ustane i izađe iz sobe.

Preostalih šest patuljaka pogleda se međusobno, pokušavajući shvatiti zašto su zaslužili takav tretman od Pospanka. Pogledaju prema Snjeguljici, na što ona samo slegne ramenima.

Odmah sve pripišu Pospankovoj nerijetkoj jutarnjoj snenosti.

Trenutak iza, kolibom odjekne pucanj revolvera.